

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postryder verschynt s' dingsdags, s' dondersdags en zaterdags.

Men schryft in te Tongeren by M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en by alle postdirecteurs.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlyk, 20 centiemen.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centiemen.

De reclamen, per drukregel 25 centiemen.

TONGEREN, DEN 3 JUNY.

De Kerk en de Staet zyn twee broeders; vóór de fransche revolutie, bestierde elk zyn eigen goed. Maer in de jaren 90 heeft de Staet al het goed der Kerk aengeslagen.

In het jaer 1801, door het concordat tuschen den Paus Pius en den Keizer, is een deel van het kerkegoed weêrgegeven geweest, en de Staet heeft mogen het overige behouden, mits voorwaerde de Kerk en hare dienaers op een tamelyke manier te onderhouden.

Het heeft nog al lang wel gegaen; de Staet en de ministers hebben aen de Kerk gegeven al wat zy noodig had, en haer gelaten al wat zy ha-l.

Maer nu, sedert dat Frère, Rogier en de andere liberaters ministers zyn van den Staet, gaen zy heel anders te werk.

Zy geven wel is waer, nog subsidiën aen kerken en priesters, 't is te zeggen het noodzakelykste, maer als er middel is van moeylykheden te maken, zullen zy het niet gauw nalaten.

Maer van den anderen kant, door de nieuwe wet op het kerkegoed, benemen zy aen de Kerk het regt van haer eigen goed te gebruiken gelyk zy wil.

Zy hebben eene wet gestemd waarby de Kerk maer mag giften ontvangen, als zy willen; eene andere, waarby aen de katholieke scholen de studie beurzen ontroofd zyn.

En daerenboven bedriegen zy ons met nog andere vryheidskrenkende wetten, en er gaen geen dagen voorby of de Kerk, haer opperhoofd, hare dienaers en hare kinders worden valschelyk betigt door hen en hunne gazetten.

Mag men dan niet met regt zeggen dat de liberater party moet aenzien zyn als vervolger der Kerk?

Men leest in eene korrespondentie uit Brussel aen de *Amsterdamsche Courant*, van den 25 mei:

« *The Lancet*, het meest geachte geneeskundige blad van Engeland, deelt betreffende de ziekte des Konings eenige byzonderheden mede, die, naer het schynt, afkomstig zyn van dr Jenner, geneesheer van den prins van Wallis, en welke, gelyk men weet, Leopold eenigen tyd behandeld heeft. Uit bedoelde mededeeling blykt dat de tegenwoordige toestand alleziens bevredigend is en een volkomen herstel doet verspachten. Dr Jenner heeft, voor zyn vertrek van hier, uit 's konings handen het kommandeurs kruis der Leopolds-orde ontvangen en nog voor dat hy aen koningin Victoria vergunning vroeg om dit

aen te nemen en te dragen, verleende zy hem die vergunning uit eigen beweging.»

Het belgisch-mexikaans legioen in Mexico.

Een blad uit Gent kondigt nog de volgende byzonderheden over het gevecht te Tacumburo af, overgemaekt in een schryven van eenen landgenoot, die zich te Zitacuaro bevindt.

De ongelukkige belgen hadden er te stryden tegen 3500 mannen van Regules; 35 soldaten en verscheidene officieren werden ge dood, en al de overige manschappen gevangen genomen.

De gesneuvelde of gevangen genomen officieren zyn:

De majoor Tydgadt.

De adjudant-majoor Chazal.

Doctoer Lejeune. Deze gaf op het slagveld, zyne zorgen aen eenen der gekwetsten, toen hy gelooft werd door den koelzener pistool, met de tromp op de borst gelost, door eenen mexikaanschen officier. Regules, van die gruwelyke daed onderricht, stelde den officier, die ze be-gaen had, aenstons af.

De betaalmester Jac ds.

By het 2^e voltigeurs.

De Lannoy, kapitein.

Walton, luitenant.

Adam, onderluitenant.

De Biber, id.

De geheele compagnie gevangen.

By het 4^e voltigeurs.

Wynant, kapitein. (Men is niet zeker of hy gesneuvelde of gevangen is.)

De Heek (De brief vermeldt dezen aendelyken regel: « Myn arme kleine onderluitenant, die juist aengekomen was »)

Van Roelen (?) onderluitenant.

Geheel de compagnie gevangen.

Van het 5^e voltigeurs.

Aug. Gauchin, kapitein.

Carlot, luitenant van het 7^e.

Van den Burck, onderluitenant.

Geheel de compagnie gevangen.

Van het 6^e voltigeurs.

De Schremaecker, kapitein.

Palmaert, luitenant van het 7^e.

Petit, onderluitenant.

Jourdain, id.

Geheel de compagnie gevangen.

Fransche troepen.

Geheel de compagnie van het 81^e is gevangen gemaekt, even als het half keizerlyk eskadron. De onderluitenant Geoffroy is gesneuvelde.

De oorlog is zonder genade in dit land. De gevangene officieren worden altd door den kop geschoten. De aegeworvenen troepen, die gevangen genomen zyn, worden naer de heete gewesten gezonden, waar de luchtgesteldheid hen doet bezwyken. Evenwel verzeekt men, dat Regules, in stryd met dit gebruik, onze gevangenen, vooral

de officieren, goed behandelt. Te dezen opzichte zyn geene byzonderheden.

Voorts meldt de brief, dat de luitnants Wurth, Stoeps en de broeder van den officier der genie, met Visart, by de overgeblevene troepen zyn, die Regules vervolgen, doch niet witten, waar hy zich thans ophoudt.

Men leest in eene Paryzer correspondencie van den 30 mei:

Men heeft hier met eenen waren indruk den harduekkigen stryd vernomen in welken het belgisch legioen zyn bloed met zoo veel dapperheid vergoot. Deze episode des mexikaanschen oorlogs, die zoo veel eer aen het legioen deed, was in Frankryk gansch onbekend. De belgische dagbladen werden byna alle dagen ingehouden. Niets heeft ons de droevige tyding doen gevoelen welke de dagore van generaal Chazal in het licht bracht, en gisteren werden de belgische dagbladen zoo het uitgedeld dat zy byna onop-gemerkt zyn doorggegaen.

De droevige indruk, welken het verhaal der belgische dagbladen deed outstaen, is ongeluk-lyklyk niet verzaecht geworden door het alge-meen uitzicht der mexikaansche zaken. Mexico staet op de vier hoeken des keizerryks in vuer, en keizer Maximilian is op dertig uren van Mexico zelfs in veiligheid niet, dewyl het belgisch-fransch legioen eene ingerichte macht van dry duizend guerrillas in de provincie van Michoacan heeft ontmoet.

De zending van M. Elein wordt als een slecht voortteeken aenzien. Men vermeent te witen dat hy zich, by het doorreizen, in de Vereenigde-Staten heeft verzekerd over de gevaren die de staet van openbare denkwyz in Amerika en de onophoudelyke aenwerving der jaaristen aen Mexico konden veroorzaken. Ten andere, twyfelt men geenziens of hy is naer Frankryk gezonden geworden om er nieuwe troepen te vraagen.

De geruchten van den dag zyn allen ongunstig. Ik spreek niet van eene beweerde woude die keizer Maximilian ontvangen zou hebben, woude, die men alle dagen in de dagbladen, vernieuet om ze 's anderen dags te mogen log nstraffen; ook gelooft er niemand meer aen. Doch zoo de amerikaansche dagbladen, welke Frankryk toegedien zyn, bestatigen dat de beweging van handverhuizing vermindert, verduiken zy ook niet dat het keizerryk Mexico machtige hulpmiddelen noodig heeft. Men zegt heden dat er een mexico-amerikaensch kamp op de grens van Mexico gemaekt zyn zou waar vele aenwervingen voor Juárez geschieden.

De *Ere nouvelle*, van Mexico, die dezen avond te Parys is uitgegeld geworden, bevat geene andere byzonderheden dan die welke ons door den belgischen en franschen *Monteur* zyn ter kennis gekomen. Zy voegt er alleenlyk het volgende by, dat voor 't belangwekkend zyn kan:

« Tedingen na den 12 zeggen dat van de 250 Belgen van Tacumburo, 9 dood, 11 gewond en overigen gevangen zyn. Van de Mexikanen, hadden er 15 zich te Morelia aengeboden, en

men wist dat de anderen met geweld by de mexikaansche troepen waren ingelyft.

» De laetste brieven bevestigen dat de weêr-stand van wege deze handvol mannen heldhaf-tig was en dat de zegeprael door de 3,000 man of de 300 beheld als eene ware neêrlaeg voor de jaaristen was, ten gevolge van de verliezen die zy leden.»

Zaek Fiebig.

M. Joseph Michiels verklaert dat hy Fiebig nooit gezien heeft voor zyne verschyning voor het hof van assisen. De rekening van den betigten sluit zich op de bank met een aen-zienlyk te kort. Daer hy het bestuer der bank slecht in handen genomen heeft veertien dagen na de verdwyning van Grooy, kan hy niets zeggen over hetgeen er vroeger gebeurd is. Ondervraegd over eene overgaaf van biljetten welke Fiebig aen Grooy gedaen had by den hotelhouder Bernay, antwoordt M. Michiels dat hy zulks vernomen heeft door M. den notaris Weustenraad die aen deze overgaaf tegenwoordig geweest is en die dezelve schatte op eene waarde van 40,000 fr. Er blykt nog uit de getuigenis van M. Michiels dat op het oogenblik dat hy als deellouder in de bank getreden is, er een *schitterend* verslag opgemaekt was, hetwelk nog niet gedrukt doch reeds gemaekt was en hetwelk het grootste vertrou-wen inboezemde.

M. Noyen, avoué te Tongeren, wordt in dezelfde zitting als getuige afgehoord. Zyne getuigenis schynt voor doel te hebben om Grooy te verschoonen. De advokaten van Fiebig doen opmerken dat dezelve eene pleit-rede is in dewelke men geenziens dat karakter van onpartydigheid vindt, welk de woorden eens getuigen moet kenmerken.

M. Romain Nihoul verklaert den betigten slechts van gezicht te kennen. Eens heeft hy hem met Grooy en M. Weustenraad in het hotel Bernay ontmoet. Onder het middagmael trok Fiebig een pak biljetten uit den zak zeg-gende tot Grooy: « Wilt gy deze 60,000 franken? — Wat is er aen te verdienen? vroeg Grooy. — Duizend fr. antwoordde Fiebig. Grooy nam de papieren, maakte eenige aenmerkingen op de handteekens, en zich naer den getuize wendende zeide hy: « Zie-daar hoe men duizend franken verdient. » M. Nihoul antwoordde: « Dat is gemakkellyk, ik verdien ze zoo ligt niet. » Daerop riep Grooy: « Twee flesschen Champagne. » By het terug-komen naer Tongeren, maakte M. Nihoul enige aenmerkingen zeggende onder anderen dat Fiebig de bank zou in het leed brengen; maer Grooy antwoordde hem: « Gy zyt gek,

DE DRIE MEDEVRYERS.

II.

(Vervolg)

Minnaars! wilt ge mit vryen gaen.
Trekt nu stouste schoenen aen.

TOLLIJS.

Den volgenden morgend was de wyn er uit en wysheid er weder in. Van Raet had laet op den morgend den kleinen Sint-Nikolaes roes uitgeslagen, en zyne eerste gedachte was aen de gewaerde weddenschap. Om nu uitzelachen te worden, en bovendien den wyn te betalen, daer vond de vrylike jongman, die zoo gaerne zyne vrienden eenen trek speelde, weinig genoegen in.

Hy achtte het noodig, alvorens hy met het werk aenving, de noodige berigten in te win-nen, greep zyn' hoed, streek zyne hairen in de hoogte, en ging uit.

Op den Prinsengracht staet een aenzienlyk deftig koopmanshuis, naet een' arduinen trap: de ramen dry, vier hoog, zyn gevuld met ont-zeggelyk groote ruiten en de fraeij- glis-gordly-nen teekenen welstand en rykdom. Dat was het huis van den heer Jeremias Justus Korenblauw, van wien men algemeen vertelde, dat hy een der rykste ingezetenen van Amsterdam was. Vóór dit huis dwaelde sedert een half uer, een jongman, turende naer de gordynen van de tweede en derde verdieping, die hardnekkig toegeschoven bleven. Slechts eenmaal gleeerde een teelyk gezicht naer buiten en jong Van Raet weg. Was dit de schoone dochter van den ryken heer Korenblauw, van welker bevalligheden zyn vriend Pruim zoo hoog had opgegeven? Van Raet twyfelde er niet aen; hy kende den slech-

ten smaak van den eenvoudigen Pruim. Byna stond zyn besluit vast, om de weddenschap op te geven en zich overwonnen te verklaren.

Er was des avonds koncert in het Odeon; wereldberoemde virtuozen zouden hunne talen ten doen bewonderen. Namen als onze Vrucht, de violonist Ernst, mevrouw Marinou Buys en anderen, lokten eene gausche schaar der waerts; ook Van Raet ging er heen. In de zaal was het eivol; hy zette zich neer op een der achterste plaats n. Nog stroomde het volk naer binnen, en juist toen de Ouverture aensving, drong een kort zwaerwigtig heer de zaal in, en wist zich met zyne ellebogen en zyn' rotting een' weg te bane-n. Achter dezen heer, dien Van Raet dalelyk voor den ryken Korenblauw herkende, volgde eene dame, wellyk twintig jaren jonger dan hy. Hier vuurroede neus en vooruitstekende wang-en overtuigden hem dat zy hetzelfde spooksel was, die hem des morgends van de Prinsengracht verdreven had. Het moest zeker zyne tweede echtgenote zyn, en dat lieve meisje, bloeiend en blozend als eene roos, zyne dochter.

Nu was de smaak van den druilloor Pruim by hem ten volle geregtvaardigd; want de schalksche Pauline mozt waerlyk beeldschoon heeten en betooverde hem. Van Raet wilde Pauline eene zitplaats intruimen, stond op, stoorde zich niet aen het gesis der menigte en wenkte haer, zy merkte hem op, neigde en boog vriendelyk, mier nam plaats by haren vader, den bekenden ren-tenier, en by hare behuwdmoeder.

Er was pauze. Witton, die op eenigen afstand zat, wenkte den afgetrokkenen Van Raet en duide hem met een zegevierenden blyk de dochter van den rentenier aen. Een kolossaal gevaerte verhoef zich; naest Korenblauw stond de overkleine dwerg Balthasar Davids, hoo-aer-

dig op zyne tweemaal honderd duizend gulden, die hy eenmaal regt ter snede en als by toeval eride; ook hy tuerde met zyne zwarte onheil-spelende oogen wellustig rond. Van Raet verloor het meisje niet uit het oog, zoo min als den reus en den dwerg. Hy gevoelde een lichten aen-val van minnenyer. Wie waren zy? Het gesprek van een paar meest hem zittende oude-damen gaf hem licht.

« Wie is dat schepsel daer, Mevrouw? »

« Wie! zy met diea telachelyken opschik, dien roze hoed met vuorroede linten, dien Oranj-shawl met witte en zwarte strepen? »

« Ja, Mevrouw, naest het schoone blonde meisje en by den heer, met zyn' langen neus. »

« Dat schepsel is thans Mevrouw Korenblauw; vroeger heette zy eenvoudig Babje Babuist; zy was keukenmeid by... »

De heer Ernst trad op, en zyn oanaevolgbaer snarspel, zyn heerlyke *Carnaval de Venise*, deed de zaal van toerhingingen daveren en wêrgalmen, en stoorde de beide praetzieke dames. Nauwelyks had de Virtuoos de laetste noonen aen zyne snaren outtekeld, of de eerste begon al weder. Van Raet luisterde.

« Mevrouw, die andere heer, die reus met zyn' mageren hals en lang gezigt, zyne spille-beenen en enigziens slordige nieuwmodische kleding — wie is hy? »

« Hieronymus Vlerk, een Burgemeesters zoon van het land... »

« En die andere, Mevrouw! die dwerg? »

« Hy heet Balthazar Davids, een aller domst, kwaedaerdig voorwerp, die, wanneer hy in geringeren stand geplacst was, wolvereen kon in onbeschaemtheid en halstarrigheid met het laagste geneem.

« Eene fraeije afbedding, die gy daer geeft Mevrouw. »

« Naer waerheid geteekend, Mynheer, dit kan ik u verzekeren, en dize betiden, de reus zoo wel als dwerg, dingen naer de hand van het wulpsche meisje Pauline. Mynheer Korenblauw kiest voor zyne dochter den reus. Mevrouw Korenblauw den dwerg. »

« En Pauline moet my verkiezen! dacht Van Raet by zich zelve.

Vrucht, de nederlandsche zanger, ving op een zaelt pianospel het duizendmalen met geestliffit bewonderde volkslied aen, en spreidde al zyno kracht ten toon. Hy werd terog geroepen, herhaelde een kouplet en boog zich voor het aenzienlyk publiek, dat hem met de uitbunfigste erbewyzen deszelfs goedkeuring betoende.

Het koncert was geendigd, het gedrang by het verlaten der zaal was verschrikkellyk; Van Raet al zyne stoutheit verzamelende, boorde zich tuschen Pauline en de dwerg in, en stuwde haer voort. Buiten eerst zag zy het, dat zy van haer gezelschap afgescheiden was.

« Vergeft myne stoutheid, mejufrouw, sprak hy enigziens bedremmeld.

« Mynheer ik ken u niet, antwoordde zy, in schyn verwordrd, doch zonder bishheid; even-min trok zy de schoone hand terug, die de voort-varende Van Raet tuschen de zyne klemde.

« Ik kan niet afzien, vervolgte hy teeder, u myne hoogachting te betuigen, en u te verzeke-ren dat... »

« Het is niet geoorloofd, deze dame uwe hoogachting te betuiging! viel eene kryschende, scherpe stem den minnaer in, en op denzelften oog-nblik stond de kleine heer, Balthasar Davids tuschen hem en Pauline, en poogde haer te verwyden.